

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/114/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114215447
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1114215447.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štíftovej a Mgr. Daniely Drnákovéj v spore žalobcu: M. O. S., A., D.. X.X.XXXX, C. XXXX/XX, N., zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Kuchárom LL.M., Budatínska 65, Bratislava, proti žalovanému: F. B. O., Y., D.. X.X.XXXX, C. XXXX/XX, N., o ochranu osobnosti a o vzájomnej žalobe, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 10C/92/2014-494, zo dňa 20.2.2023 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým zamietol vzájomnú žalobu, potvrdzuje.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o trovách konania v časti týkajúcej sa konania o žalobe m e n í tak, že žalovanému priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

III. Žiadnej zo strán nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu voči žalovanému v celom rozsahu zamietol; vzájomnú žalobu žalovaného voči žalobcovi v celom rozsahu zamietol a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uviedol že žalobca žalobou doručenu súdu dňa 23.5.2014 pôvodne domáhal, aby súd zaviazal žalovaného X/ Z. A..I..D.. Y. - Z. Y. A. a žalovaného X/ F. B. O. na doručenie písomného ospravedlnenia v rozsahu petitu žaloby a na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške po 5.000 eur. Žalobu odôvodnil voči pôvodne žalovaným 1/ a 2/ tak, že bol predsedom úradu Slovákov žijúcich v zahraničí. Žalobca v tejto funkcii bol štátnym zamestnancom a teda osobou relatívneho verejného záujmu. Podľa aktuálnej rozhodovacej činnosti ESLP treba rešpektovať rozdiel oddeľujúci osoby absolútneho verejného záujmu, ktorými sú politici atď. od osôb relatívneho verejného záujmu. Pôvodne žalovaný 1/, voči ktorému pôvodne žaloba smerovala, podľa vyjadrenia žalobcu, je občianskym združením registrovaným podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združení občanov v znení neskorších predpisov, ktoré je združením slovenských spisovateľov so zameraním na ochranu jedného zo základných ľudských práv - slobody prejavu. Štatutárnym zástupcom pôvodne žalovaného 1/ bol v rozhodnom období žalovaný 2/, ktorý ako štatutárny zástupca žalovaného 1/ vydal dňa 25.5.2011 Výzvu, ktorá v čase podania žaloby bola uverejnená ako piaty najčítanejší článok na webovom sídle žalovaného 1/, ktorá obsahovala viaceré nepravdivé a zavádzajúce skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky vo vzťahu k osobe žalobcu. Tieto skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky, neboli oprávnenou kritikou jeho osoby, ale išlo o znevažovanie jeho osoby a došlo k vážnym zásahom do osobnostných práv žalobcu, osobitne do občianskej cti žalobcu

a jeho dôstojnosti tak v pracovnom živote žalobcu, ako aj v jeho súkromí. Nemožno vylúčiť, že vyjadrenia pôvodne žalovaného 2/ vo Výzve neboli odsúhlasené príslušným orgánom žalovaného 1/, čo naznačil v liste zo dňa 12.3.2013 adresovanom žalobcovi v čase podania žaloby štatutárny zástupca pôvodne žalovaného 1/. Z tohto dôvodu žalobca žalobu smeroval aj voči F. B. O., ako fyzickej osobe, pričom v žalobe uviedol, že pôvodne žalovaný 1/ Z. Y. A., nič neurobil preto, aby sa namietaná Výzva naďalej neuverejšovala na webovom sídle žalovaného 1/ a ani na ďalších informačných platformách, hoci žalobca vyzval žalovaných na jej odstránenie listom zo dňa 22.3.2013. Žalobca vo vzťahu k oprávnenosti kritiky uviedol, že Najvyšší súd SR spresnil, v ktorých prípadoch sa kritika z pohľadu subjektívneho názoru žalovaného stáva skutočne kritikou v objektívnom slova zmysle, to je kritikou oprávnenou. Skonštatoval, že nie je možné akceptovať postoj - v čase doručenia žaloby žalovaných vo Výzve, že slobodná kritika, respektíve oprávnená kritika je akákoľvek kritika, ktorá bola adresovaná vo vzťahu k osobe žalobcu. Hoci je namietaná Výzva adresovaná v úvode Úradu Slovákov žijúcich v zahraničí, takmer v celej Výzve sa kritika týka nielen žalobcu ako osoby vo funkcii predsedu Úradu Slovákov žijúcich v zahraničí, ale žalobcu, ako súkromnej osoby za jeho aktivity realizované pred nástupom do funkcie predsedu uvedenej spoločnosti. Žalovaní sa dopustili závažných a neoprávnených zásahov do osobnostných práv žalobcu. Neprezentovali vo Výzve kritiku osoby žalobcu, ktorá by vychádzala z reálnych alebo pravdivých podkladov, ani kritiku, ktorá by bola založená na konkrétnych skutočnostiach. Kritika bola vyvodzovaním všeobecných záverov, nebola konkrétna, vychádzala z mylných alebo nepravdivých podkladov, čiže nebola pravdivá a ani vecná. Z týchto dôvodov žalobca túto kritiku nepovažoval za oprávnenú, najmä s prihliadnutím na kritériá, ktoré pre takúto formu kritiky vymedzil Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/61/2000. Žalobca v žalobe ďalej konštatoval, že uverejnením Výzvy zo dňa 25.5.2011 došlo k zneváženiu jeho osoby neoprávnenou kritikou a bola mu spôsobená značná ujma; došlo k poškodeniu jeho dobrého mena a k vážnemu zásahu do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, v dôsledku čoho bola v značnej miere znížená jeho vážnosť u spoluobčanov, blízkych rodinných príslušníkov, ako aj pri uplatnení sa v profesionálnom živote po odvolaní žalobcu z funkcie predsedu Úradu Slovákov žijúcich v zahraničí s účinnosťou od 10.5.2012 a s tým spojenou stratou zamestnania. Uviedol, že existuje príčinná súvislosť vo vzťahu k strate jeho zamestnania a zverejnenia uvedenej Výzvy; bývalý minister zahraničných vecí a európskych záležitostí O. U. pre médiá uviedol, že jedným z dôvodov odvolania žalobcu z funkcie predsedu Úradu Slovákov žijúcich v zahraničí bola negatívna medializácia osoby žalobcu. V tomto kontexte konštatoval, že k zníženiu vážnosti jeho osoby v značnej miere a k vážnemu zásahu do jeho cti a ľudskej dôstojnosti došlo u členov vlády Slovenskej republiky, keďže žalobca dňa 9.5.2012 bol vládou odvolaný z funkcie predsedu Úradu Slovákov žijúcich v zahraničí, čo pre médiá potvrdil bývalý minister zahraničných vecí a podpredseda vlády Slovenskej republiky O. U.. Došlo k zníženiu vážnosti jeho osoby v značnej miere a došlo k vážnemu zásahu do jeho cti a ľudskej dôstojnosti nielen medzi jeho spoluobčanmi na Slovensku, ale aj v zahraničí, predovšetkým osobitne v Slovenskom zahraničí, pričom vážnosť predsedu Úradu Slovákov žijúcich v zahraničí je z hľadiska plnenia funkcií štátu a jeho zástupcov vo vzťahu k Slovákom žijúcim v zahraničí kľúčová. Uviedol, že sa po jeho odvolaní z funkcie snažil zamestnať v oblasti, na ktorú získal vzdelanie a to v oblasti tvorby práva a aproximácie práva ako asistent poslancov Národnej rady SR. Pri uchádzaní sa o funkciu asistenta poslanca Národnej rady SR bol príslušným poslancom Národnej rady SR upozornený, že vážnosť žalobcu v spoločnosti bola vďaka širokej medializácii v značnej miere znížená, v dôsledku čoho musel nepravdivosť tvrdení žalovaného vo Výzve vysvetľovať nielen samotnému poslancovi, ale tiež pred celým poslaneckým klubom Hnutia obyčajní ľudia a nezávislé osobnosti. Žalobca v žalobe konštatoval, že v dôsledku jeho odvolania z funkcie predsedu Úradu Slovákov žijúcich v zahraničí a následne získania zamestnania asistenta poslanca Národnej rady SR mu klesol plat o 1.000 eur, mal oveľa dlhšiu skúšobnú dobu. Blízke okolie bolo vystavené emočnému psychickému a emocionálnemu tlaku, keď musel okoliu spoluobčanov a členom blízkej rodiny vysvetľovať, že vyhlásenia žalovaného vo Výzve nie sú pravdivé.

3. Súd prvej inštancie, po tom, ako žalobca podaním doručeným súdu dňa 8.10.2015 vzal žalobu voči žalovanému 1/ v celom rozsahu späť a časť žaloby voči žalovanému 2/ vo vzťahu k nároku na priznanie nemajetkovej ujmy (naďalej trval na žalobe voči žalovanému 2/ vo vzťahu k povinnosti doručiť žalobcovi písomné ospravedlnenie); uznesením č. k. 10C/92/2014-98, zo dňa 26.1.2016 zastavil konanie voči pôvodne žalovanému 1/ a zastavil konanie o priznanie nemajetkovej ujmy, ktorej zaplata sa žalobca domáhal voči žalovanému 2/ a pripustil zmenu petitu žaloby vo vzťahu k žalovanému 2/. Následne pripustil vstup žalovaného O. S. Z., voči ktorému taktiež žalobca zobral žalobu späť, voči ktorému je konanie právoplatne zastavené uznesením č. k. 10C/92/2014-163, zo dňa 10.10.2018.

4. Žalobca v zmysle poslednej zmeny petitu žaloby pripustenej uznesením č. k. 10C/92/2014-336, zo dňa 3.6.2021 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na doručenie listu s obsahom ospravedlnenia vo výroku uznesenia definovanom tak, že žalovaný sa má ospravedlniť žalobcovi ako bývalému predsedovi Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí v rozsahu, že dňa 25.5.2011, ako bývalý predseda Slovenského Y. A., verejnosti oznámil otvorenú výzvu adresovanú Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí, v ktorej obvinil bývalého predsedu tohto úradu z uvádzania lží, úmyselných klamstiev, skresľovania faktov, flagrantného neetického prístupu, či šikanovania iných osôb, čo nebola pravda, za čo sa žalovaný žalobcovi mal ospravedlniť, keďže mal týmto hrubým spôsobom zasiahnuť do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti žalobcu. Ospravedlnenie malo obsahovať aj plné meno žalobcu, ako aj žalovaného. Žalobca žalobu odôvodnil s poukazom na § 11 a nasledujúci Občianskeho zákonníka. Žalobca spolu so žalobou doručil súdu listinný dôkaz s označením Výzva A. G. vedeniu Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí zo dňa 25.5.2011, odpoveď štatutárneho zástupcu pôvodne žalovaného v prvom rade Z. A..I..D.. Y. zo dňa 12.3.2013, list žalobcu doručený štatutárnemu zástupcovi pôvodne žalovaného 1/, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžnč/1/2010, zo dňa 25.1.2011, text bývalého ministra zahraničných vecí publikovaný 12.5.2012 v monitoringu správ a správu publikovanú 11.2.2011.

5. Ozrejmil, že predmetom konania je ochrana osobnosti žalobcu vo vzťahu k obsahu Výzvy, ktorú podľa tvrdení žalobcu, počas vedenia konania nechal zverejniť žalovaný a ktorý bol v rozhodnom období zverejnia Výzvy na webovej stránke pôvodne žalovaného 1/ jeho štatutárnym zástupcom. Žalobca taktiež tvrdil, že žalovaný by mal byť aj autorom predmetnej Výzvy. Súd prvej inštancie vzhľadom na námietky žalovaného skúmal, či žalovaný ako fyzická osoba je pasívne vecne legitimovaným subjektom vo vzťahu k predmetu sporu.

6. Z obsahu vyjadrenia O.. S. Z. zo dňa 1.10.2018 mal súd prvej inštancie preukázané, že O.. S. Z. dal podnet pôvodne žalovanému 2/ ako štatutárnemu zástupcovi pôvodne žalovaného 1/ a textové podklady, aby sa výbor pôvodne žalovaného 1/ zaoberal obsahom ním skoncipovanej Výzvy na svojom zasadnutí, ktorá bola následne publikovaná na webovej stránke žalovaného 1/. Podľa vyjadrenia O.. S. Z. napĺňal svoje práva člena žalovaného 1/ a zároveň uviedol, že bol informovaný U. N. a žalovaným, ako účastníkmi rokovania výboru pôvodne žalovaného 1/, že výbor pôvodne žalovaného 1/ ako kolektívny orgán schválil obsah ním predložených podkladov. Obsah písomnosti O.. S. Z. mal súd prvej inštancie potvrdený aj doručením kópie emailu adresovaného žalovanému, ktorý bol v rozhodnom období predsedom žalovaného 1/ zo dňa 7.4.2011.

7. Súd prvej inštancie predovšetkým skúmal či žalovaný, ako fyzická osoba je v konaní pasívne vecne legitimovaným subjektom vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcom voči žalovanému. Pod vecnou legitímáciou či už aktívnou, alebo pasívnou sa vo všeobecnosti rozumie v občianskom súdnom konaní oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúca z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má tá strana v spore, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva, o ktorých sa v konaní rozhoduje. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí a súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje stranu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne.

8. Z výsluchu svedka A.. L. N., ktorého výsluch realizoval na návrh žalobcu na pojednávaní dňa 16.1.2023, mal preukázané tvrdenia uvádzané žalovaným, že Výzva, ktorá bola zverejnená na webovej stránke pôvodne žalovaného 1/ vo vzťahu k osobe žalobcu bola zverejnená na základe rozhodnutia výboru pôvodne žalovaného v prvom rade. Svedok počas výsluchu predložil k nahliadnutiu zápisnicu zo zasadnutia výboru pôvodne žalovaného 1/ zo dňa 3.5.2011, ktorú súdu prvej inštancie doručil aj žalovaný dňa 9.8.2022. Svedok s poukazom na obsah zápisnice, tak ako aj žalovaný počas vedenia konania, konštatoval, že výzva bola prerokovaná členmi výboru pôvodne žalovaného 1/, síce na návrh žalovaného, avšak ktorého požiadal A. Z. o prerokovanie Výzvy, ktorú skoncipoval a ktorej podklad aj A. Z. doručil v rámci jeho komunikácie štatutárnemu zástupcovi pôvodne žalovaného 1/. Svedok uviedol, že predmetná výzva S. Z. bola doručená všetkým členom výboru a následne aj zápisnica zo zasadania výboru bola doručená členom výboru, ktorej obsah nebol členmi výboru namietaný. Svedok zároveň uviedol, že medzi členmi pôvodne žalovaného 1/ a medzi členmi výboru bola pozitívna atmosféra, ľudia si dôverovali a nenastal prípad, že by dostal ako administrátor pokyn štatutárneho zástupcu pôvodne žalovaného 1/, ktorý by bol v rozpore s obsahom zápisnice, ktorej obsah schválili členovia výboru pôvodne. Svedok zhodne s argumentáciou žalovaného uviedol, že po prerokovaní Výzvy členmi výboru, bola táto Výzva svedkom ,ako administrátorom webovej stránky pôvodne žalovaného 1/ publikovaná na

predmetnej webovej stránke. Svedok uviedol, že táto stránka v rozhodnom období bola po technickej stránke zlá a obsahovo neatraktívna, nebola sledovanou čitateľmi. Súd prvej inštancie počas výsluchu svedka (na podnet žalovaného) predložil svedkovi k nahliadnutiu listinný dôkaz - Výzvu, ktorá bola súdu prvej inštancie žalobcom doručená ako listinný dôkaz a na obsah ktorej žalobca v žalobe poukázal a ktorá bola opatrená logom, ktoré podľa vyjadrenia žalovaného a ako aj svedka nepoužíval žalovaný 1/.

9. Výzva bola napísaná O.. S. Z.; Výzva, obsahom ktorej malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu bola zverejnená na webovej stránke pôvodne žalovaného 1/, na základe kolektívneho rozhodnutia výboru pôvodne žalovaného 1/. Súd argumentáciu štatutárnych zástupcov pôvodne žalovaného 1/ vo vzťahu k prekročeniu kompetencie pôvodne žalovaného 2/ vyhodnotil ako účelovú, nezakladajúcu sa na súdom prvej inštancie zistených skutkových okolnostiach počas konania, keďže sám O.. S. Z. potvrdil, že požiadal žalovaného využiť svoje práva člena, pôvodne žalovaného 1/, aby na webovej stránke pôvodne žalovaného 1/ bola Výzva ním vytvorená zverejnená. Svedok Ľ. N. potvrdil vo svedeckej výpovedi, že výzva O.. S. Z. bola spolu s pozvánkou doručená členom výboru pôvodne žalovaného 1/, jej obsah bol prerokovaný na zasadnutí výboru a na zasadnutí výboru bolo prijaté rozhodnutie členmi výboru na jej publikovanie. Výzva, obsah ktorej mal zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu bola zverejnená na webovej stránke pôvodne žalovaného 1/ na základe kolektívneho rozhodnutia členov výboru pôvodne žalovaného 1/ a teda žalovaný neprekročil svoje kompetencie štatutárneho zástupcu pôvodne žalovaného 1/. Súd prvej inštancie zároveň uviedol že Výzva, ktorú ako listinný dôkaz doručil žalobca spolu so žalobou za účelom preukázania ním tvrdených skutkových okolností, nebola tou Výzvou, ktorá bola skutočne na webovej stránke pôvodne žalovaného 1/ zverejnená, keďže táto zverejnená Výzva neobsahovala logo, ktoré obsahoval listinný dôkaz žalobcom doručený spolu so žalobou.

10. Na uvedenom základe za použitia § 11, § 13 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie žalobu zamietol pre skutočnosť, že žalovaný ako fyzická osoba nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, keďže žalovaný obsah Výzvy, ktorá bola zverejnená na webovej stránke pôvodne žalovaného 1/ nekoncepcoval.

11. Súd prvej inštancie zamietol aj vzájomnú žalobu žalovaného voči žalobcovi, keďže žalobca podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR sa žalobou voči žalovanému mohol domáhať práva na nezávislom a nestrannom súde v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, avšak bol povinný uniesť bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno, neunesenie ktorého ale nemalo vplyv na to, aby súd prvej inštancie uložil žalobcovi vo vzťahu k žalovanému ospravedlniť sa v rozsahu petitu vzájomnej žaloby a priznať žalovanému vo vzťahu k žalobcovi nárok na vyplatenie nemajetkovej ujmy. Žalovaný v vzájomnej žalobe nepredložil také dôkazy, na základe ktorých by súd prvej inštancie mohol vzájomnej žalobe žalovaného vyhovieť. Žalobca žalobu voči žalovanému koncepcoval v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a žalovaný v konaní o jeho vzájomnej žalobe voči žalobcovi nepredložil súdu prvej inštancie žiadne listinné dôkazy, ktoré by nasvedčovali tomu, že žalobca využitím práva podať voči žalovanému žalobu v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, by prekročil svoje oprávnenie domáhať sa ochrany svojich práv tak, že by nedovoleným spôsobom v rozpore s platnou právnou úpravou podaním žaloby zasiahol do osobnostných práv žalovaného.

12. Dodal, že zamietol návrh žalobcu vo vzťahu k predkladaniu listinných dôkazov žalobcom, obsahom ktorých mala byť komunikácia žalobcu a O.. S.U. Z. počas ich vedenia komunikácie na základe, ktorej uzatvorili súdny zmier, ktorý bol schválený Okresným súdom Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/72/2014, keďže tieto dôkazy mohol žalobca predložiť súdu včas počas vedenia konania, ako aj počas lehoty, ktorú súd prvej inštancie poskytol stranám sporu v rámci uznesenia vyhláseného podľa § 153 C. s. p.

13. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania; bol názoru, že nepriznanie nároku na náhradu trov konania stranám sporu zodpovedá okolnostiam prejednávanej veci a rozhodujúcim kritériom bolo pre súd prvej inštancie, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči stranám sporu. Rozhodnutie súdu neodporuje princípom Civilného sporového poriadku a ani dobrým mravom, keďže každá zo strán sporu mala úspech, ako aj neúspech v konaní o žalobe a v konaní o vzájomnej žalobe.

14. Proti rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietal vzájomnú žalobu a vo výroku o trovách konania, podal žalobca odvolanie a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vzájomnú žalobu zamietajúcom výroku zrušiť a vec v tomto rozsahu vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a napadnutý výrok o trovách konania žiadal zmeniť a priznať náhradu trov konania v časti konania o žalobe. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) možno konštatovať, že namietal nesprávne právne posúdenie vzájomnej žaloby a rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania. Vyčítal súdu prvej inštancie, že rozsudok sa týka súdneho procesu, kde absurdne vykonštruovanú žalobu (ktorú pôvodne sám žalobca spochybnil ako nenáležitú!) s fatálnymi procesnými chybami, absolútnou dôkaznou núdzou a banálnou zámienkou nafúknutou do obludných rozmerov, ktorá ani nemala byť prijatá súdom, dokázala samosudkyňa premeniť na megaproces v neuveriteľnej dĺžke desiatich rokov. Počas tejto súdnej frašky dokopy 18 krát vyzval samosudkyňu, aby túto frašku naťahovanú primárnym žalobcom do absurdna ukončila bezodkladne rozsudkom, keďže ten bol vďaka faktu, že v spore nikdy nebol pasívne legítimný, od začiatku jasný. Uvedené sudkyňa ignorovala, čo dalo neúmerný priestor primárnemu žalobcovi, aby ho aspoň psychicky deptal zámerným naťahovaním procesu neustálymi zmenami petitu a opakovaním dokola tých istých nepravdivých skutkových tvrdení, ktoré už skôr vyvrátil a tak dúfal, že v odpovedi sa snáď pomýli (?!), takže rovnaké lži zopakoval on, ako aj jeho právny zástupca na pojednávaniach, kde ho sudkyňa včas neinformovala, že takúto redundanciu pripustila a tak sa nemohol riadne pripraviť. Napriek všetkým týmto trikom a zákernostiam primárneho žalobcu sa očividne jeho úspešnej obhajobe nečudo poprieť, čo sa odrazilo aj v rozsudku. Ale ak bol celý tento súdny proces od počiatku absurdný, ako by tým časť rozsudku mohla byť poznačená?! Takže tento rozsudok prináša ďalšie absurdity do slovenského súdnictva a to ignorovaním nasledujúcich faktov: A. Žaloba W.. S.Á. bola primárnym sporom a ako taký mal byť primárne aj riešený. B. Riešenie sporu rozsudkom musí byť z princípu jednoznačné, a preto je nepripustné, aby súd nekonštatoval jednoznačne úspech/neúspech v primárnom spore a až následne zvažovať z pôvodnej žaloby vzniknutý sekundárny spor, avšak súd prvej inštancie v rozpore s uvedeným vynašla patový rozsudok?! C. Vzájomná žaloba podaná jeho osobou, teda sekundárna, bola spôsobená úmyselnými prietrahmi pôvodného žalobcu a klamstvami, ktoré vyprodukoval spolu s jeho právnym zástupcom, na čo im dal súd prvej inštancie bezbrehý priestor, a preto rozsudok v uvedenej veci mal len nadväzovať na rozsudok v primárnom spore. Z uvedeného vyplýva konkrétne, že (i) v primárnom spore žalobca svojou žalobou v plnom rozsahu neuspel a teda prehral, (ii) žalovaný v primárnom spore v plnom rozsahu uspel a podľa § 255 ods. 1 C. s. p. je mu žalobca povinný uhradiť súdne trovy za celých tých desať rokov ním umelo prietrahmi naťahovaného sporu a (iii) až konštatovaním, že v primárnom spore žalobca prehral, môže a má dôjsť k rozsudku v sekundárnom spore, teda postupovať logicky postupne a nie miešať ich dokopy a dať na rovnakú úroveň. Vzájomná žaloba by nevznikla, nebyť dlhodobého neodôvodniteľného predlžovania súdneho konania v neúmernej dĺžke desiatich rokov, kde je nepochybná zodpovednosť pôvodného žalobcu za žalovanému spôsobenú excesívnu ujmu a teda súd prvej inštancie mal riešiť v prípade vzájomnej žaloby výhradne už len výšku nevyhnutného odškodného. Na celom svete neexistuje v takomto type sporu patový výsledok. Pôvodný žalobca so svojou žalobou neuspel (čo bolo jasné od prvopočiatku) a preto mu musí uhradiť trovy súdneho konania. Vo veci vzájomnej žaloby, ako sekundárnej v danom spore, ktorá bola podaná až v roku 2020 (teda sedem rokov po podaní pôvodnej primárnej žaloby) ako reakcia na excesívne konanie pôvodného žalobcu so zrejším úmyslom neoprávnené mu uškodiť prietrahmi v súdnom konaní a to viacerými zmenami petitu, opakovanými vyjadreniami k už zodpovedaným bodom a tiež rozšírením žaloby o ďalšiu stranu, s ktorou ale už riešil samostatne inde minimálne tri žaloby v tej istej veci! Vzájomná žaloba bola po rokoch nezmyselnej tortúry podaná preto, aby bol žalobca upozornený, že takéto jeho excesívne konanie na základe nepravdivých skutkových tvrdení musí mať nevyhnutné následky v jeho odškodnení. Vzájomná žaloba mala zároveň charakter nevyhnutnej prevencie, pretože viazaním výšky odškodného jeho osobe na presne určený čas, o ktorý pôvodný žalobca spor excesívne predlžoval nepravdivými skutkovými tvrdeniami, by každej súdnej osobe muselo dôjsť, že takýmto konaním mieru jeho ujmy navyšuje! Ak by pôvodný žalobca nebol evidentný sociopat (viď vyjadrenia k uvedenej osobe v spise, ako aj dôkazy z pojednávania) a mal aspoň kúsok svedomia, tak by sa mu obratom ospravedlnil a mieru takto spôsobenej ujmy nezvyšoval! Až po nevyhnutnom konštatovaní, že žalobca počas tých absurdných desiatich rokov úmyselne klamal pred súdom prvej inštancie s cieľom poškodiť jeho dobré meno a spôsobiť mu následnú ujmu, avšak očakávateľne neuspel, mal súd prvej inštancie pristúpiť k zvažovaniu miery tejto ujmy a následného môjho nároku ako žalobcu na primerané ospravedlnenie a odškodnenie. Na to mal použiť objektívne kritériá, čo sa nestalo. Na evidentné snahy súdu prvej inštancie zľahčovať mieru jeho ujmy uviedol, že nie je proti ústavnému právu žalovať, ale proti jeho zámerne excesívnemu nadužívaniu s cieľom neoprávneného šikanovania zámerným psychickým nátlakom voči vybranej obeti,

ktorou sa tak stal na neúmeru dobu desať rokov pričom žalovaná strana túto dobu zámerne predlžovala. Primárny žalobca tak zjavne konal s vedomím, že umelo vyvolaný spor nemôže vyhrať a tak sa zjavne rozhodol aspoň dôkladne pošpiniť jeho dobré meno a spôsobiť čo najväčšiu psychickú ujmu, čím ho sám vlastnoručne a svojvoľne trestal už len za to, že (ako jeden z mála, väčšina ním v rovnakej veci žalovaných to jednoducho vzdala, aby sa tohto sociopata zbavila) si dovolil mu jeho fantazmagórie vyvracať a tak jeho sociopatickým pomstivým chúťkam za údajnú ním vykonštruovanú „vinu“ odporovať. Takéto excesívne zneužívanie tohto ústavne zaručeného práva na žalobu v priebehu súdneho konania súd prvej inštancie ako aj v rozsudku odignoroval. Je neprípustné, aby niekto zámerne zneužíval svoje právo žaloby tak excesívne so zjavným zámerom len týmto konaním (keďže podstata žaloby bola od počiatku nezmyselná, čo žalobca vedel) spôsobiť inému ujmu. Vo vzájomnej žalobe uvedenú penalizáciu (odškodnenie) za jeho lži na verejnom súde s úmyslom poškodiť jeho dobré meno žalobca nesporoval, hoci o jej hrozbe vedel a v úmyselne poškodzujúcom konaní nepravdivými skutkovými tvrdeniami pokračoval a to excesívne až do posledného pojednávania. Toto mal súd prvej inštancie vziať do úvahy ako objektívny fakt a nepokúšať sa subjektívnym „vajataním“, či ma to bolelo málo alebo veľa, mariť celý zmysel súdneho konania vo veci vzájomnej žaloby. Pripomenul aj bod 2. vzájomnej žaloby k navrhovanému rozsudku: „Vážený pán B. O., s hlbokou ľútosťou priznávam, že som Vás svojou neopodstatnenou žalobou a aj sústavným ňaťahovaním následného súdneho procesu, pripravil o Váš drahocenný čas a spôsobil Vám aj ďalšie závažné ujmy... Takouto ľahkovážnosťou potom trpia iné, nevinné osoby, ako ste Vy, ktoré zaťahujem do absurdných sporov.“ Je totiž zvlášť zavrhnutiahodné a pre túto spoločnosť neakceptovateľné, ak iná osoba úmyselnými klamstvami nekoná spontánne a teda v afekte, ale s chladnou vypočítavosťou po celé roky! Tento objektívny fakt prvoinštančný súd vôbec nebral do úvahy a teda nemohol dospieť k objektívnemu rozsudku. Predmetom vzájomnej žaloby bolo, že žalobca v spore použil účelové lži (čo dokladoval vo všetkých odpovediach na jeho vyjadrenia dokopy v 28 vyjadreniach v rozsahu 70 strán, 22.840 slov a 122.883 znakov!), aby dosiahol očividnými klamstvami nespravodlivé odsúdenie, čo by jeho dobré meno poškodilo do konca života! Toto samosudkyňa vôbec neskúmala a vôbec si nepripustila ani len úvahu, že keby bola na základe vedomých lží sama odsúdená, tiež by také konanie bagatelizovala?! Súd bol verejný, nešlo o uzavreté pojednávanie, a teda bol verejne krivo obviňovaný (viď na upozornenie v záverečnej reči) z úmyslom zníženia mojej dôstojnosti ako aj vážnosti v spoločnosti v značnej miere, pritom však tento dôsledok podľa zákona nie je jediným právom požadovaným prejavom závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe. Z uvedeného dôvodu ani nevzniká osobe, ktorej bola spôsobená ujma, procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. Najvyšší súd SR v uznesení prejedikoval, že dôvody priznania nemajetkovej ujmy uvedené v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú uvedené len demonštratívne. Jedinou podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je, že nemateriálne zadosťučinenie sa nezdá postačujúce! K stanoveniu výšky nemajetkovej ujmy citoval rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 288/2017, kde žalujúci (aj vo vzájomnej žalobe) nijako nemusia dokladovať svoju ujmu a súd rozhodol na základe vlastného úsudku o jej INTENZITE. A o intenzite jeho ujmy za desať rokov absurdnej žaloby niet najmenších pochyb! Na začiatku celej tejto súdnej frašky bola jediná moja veta: Uvedený dokument nenapísal, nepodpísal a nezverejnil. Sú to rozhodujúce tri slová dokazujúce, že v tejto veci nebol nikdy pasívne legitímny a nikdy nemal do nej byť ani zaťahovaný nejakou obskúrnou žalobou psychicky nevyrovnanej osoby. Na konci tejto neslýchanej tortúry platia tie tri slová rovnako, ako na začiatku. To len ja on bol žalobcom ukrátený o desať rokov života, ktoré sa hlboko dotkli jeho osoby, rodiny, práce, o čom žiadny súdny človek nemôže pochybovať a tobôž nie súd! Sociopat, ktorého nikdy v živote pred tým nestretol a nijako sa ho ani omylom nedotkol, dostal neohraničenú možnosť, aby sa na ňom odbavoval chorými nápadmi nekonečných desať rokov. Súd prvej inštancie v rozsudku tieto fakty konštatoval, ale už z nich nevyvodil logický záver v uznaní nárokov vo vzájomnej žalobe. A to aj napriek tomu, že je vo vzájomnej žalobe požadované odškodné len symbolické! Ako bolo súdu prvej inštancie známe, všetky súdy v danej kazuistike rozhodujú v okrúhlych sumách, ktoré nie sú zdôvodňované, ale sú výhradne na úvahu konkrétneho súdu. Jemu naopak stačí symbolické odškodné vo výške len 100 eur za každý mesiac trvania škody spôsobenej úmyselným konaním žalobcu, tak ako to zdôvodnil vo vzájomnej žalobe; konanie žalovaného od počiatku vykazovalo známky úplnej absencie ľudskosti i elementárneho súcitu s utrpením obetí jeho ješitnosti (takýchto žalôb totiž podal v rovnakej veci desiatky a nereagoval na žiadnu z mnou výziev na zmier jemu osobným listom zo dňa 21.7.2014, ale aj ďalšími návrhmi na mimosúdne vyrovnanie adresovanými mu cestou jeho právnych zástupcov a to 10.5.2018, 18.8.2018, 28.12.2018, 24.10.2019, 27.11.2019 a 18.5.2020), načo mal súd prvej inštancie zvlášť prihliadnúť, keďže odškodné, ktoré žiada je len symbolické a nevyjadruje celú intenzitu zloby, ktorej od tejto osoby bezdôvodne čelil tak neprípustné dlhú dobu. Súd prvej inštancie sa počas celých tých desiatich rokov nijako nevyrovnal s § 79 a

§ 101, z ktorých vyplýva povinnosť žalobcu uviesť v žalobe pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností a povinnosť účastníkov konania v priebehu konania pravdivo a úplne opísať všetky potrebné skutočnosti. Toto primárny žalobca od počiatku neplnil, lebo sa donekonečna odvolával na jednu lživú polvetu a jednu lživú vetu dvoch pseudo-svedkov inštitúcie pôvodne žalovaného 1/, ktorí v uvedenom predmete sporu neboli ani prítomní, takže sa len dodatočne snažili klamstvom ulahodiť sociopatovi, aby sa vyhli jeho prenasledovaniu (čo súd prvej inštancie v rozsudku uznal)! Primárny žalobca si ich dokonca ani netrúfol predvolať za celých desať rokov, lebo sa oprávnene bál, že by nedokázali svoje lživé svedectvá ani obhájiť, ani zdôvodniť a súd by tým skončil! Keby súd prvej inštancie toto hneď zohľadnil a súdny spor viedol s poukazom na tieto povinnosti primárneho žalobcu, nikdy by netrval takú absurdnú dobu a teda výška jeho ujmy by nedosiahla ním objektívne stanovenú výšku (viď vzájomnú žalobu a jej vopred avizovaný výpočet). Z toho logicky vyplýva, že sa zjavne aspoň ku koncu cítila aj samosudkyňa osobne zodpovedná za takto vzniknutú výšku povinnosti odškodnenia žalovaného (čomu prispela akceptovaním všetkých jeho právnych fantazmagórií!) a v rozsudku sa to preto pokúsila neoprávnene bagatelizovať. Vychádzajúc z jasného výsledku primárnej žaloby, kde žalobca v plnom rozsahu prehral, nemôže byť na to nadväzujúca vzájomná žaloba spochybňovaná ako neúspešná, ale môže a musí byť súdom zvažované len to do akej miery je naplniteľná výškou nemajetkovej ujmy. To jediné je meritom danej veci! Prvoinštančný súd v odseku 14 rozsudku uvádza nepravdivý údaj, že vraj v prospech vzájomnej žaloby nepredniesol žiadne dôkazy o ujme, hoci všetky jeho podania, ktorých je plný spis, uvádzali vecné dôkazy o takejto ujme!!! Súd prvej inštancie počas celých čas troch rokov, kedy mal vzájomnú žalobu k dispozícii, ho ani raz nevyzval na akékoľvek dodatočné dokazovanie a keďže takých dôkazov je plný spis, ani ako laik neveril, že by ešte nejaké navyše boli potrebné. V tejto veci mal súd prvej inštancie dosť času ho poučiť, čo neurobil, hoci samosudkyňa sama by mohla z jeho obsiahlych podaní dosvedčiť o tom, akej tortúre bol nezmyselnou žalobou a jej neúmerným naťahovaním zámernými prietahmi zo strany žalobcu vystavený. Naozaj treba súdu prvej inštancie pripomenúť Čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, ktorý hovorí: „Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena“?! Na súd prvej inštancie sa obrátil so vzájomnou žalobou preto, aby som sa s pomocou súdu tohto svojho práva domohol a za jeho porušenie dostal primeranú satisfakciu v ospravedlnení, aj v náhrade nemajetkovej ujmy. Obrátil sa teda už priamo na odvolací súd keďže veril, že spravodlivo napraví časti rozsudku týkajúcich sa náhrady súdnych trov v prípade primárnej žaloby, kde dosiahol plný úspech a teda s plným nárokom na náhradu súdnych trov a tiež v nadväznej veci vzájomnej žaloby.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach potvrdiť a priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že žalovaný nebol vo veci právne zastúpený, takže mu nevznikli žiadne trovy právneho zastúpenia. Miestom jeho trvalého bydliska je N. L. - mestská časť F., C. XX. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Bratislava I. Nevznikli mu teda ani cestovné výdavky, keďže konanie prebiehalo v rámci Hlavného mesta Bratislavy. V prípade, ak by mu súd priznal náhradu trov konania o aké trovy by teda išlo? Jedine ak o zaplatený súdny poplatok, ktorý bol vysoký z dôvodu uplatnenia nároku na neprimerane vysokú nemajetkovú ujmu, ktorú žalovanému nakoniec súd prvej inštancie ani nepriznal. Odmietol tvrdenie, že primárny žalobca zjavne konal s vedomím pošpiniť jeho dobré meno a spôsobiť čo najväčšiu psychickú ujmu, čím ho sám vlastnoručne a svojvoľne trestal už len za to, že si dovoľil mu jeho fantazmagórie vyvracať. Žalobca sa tak ako všetci žalobcovia snažil spor vyhrať, a preto bol procesne aktívny. Nebolo jeho zámerom nijako poškodiť žalovaného. Žalobca si v súlade s Ústavou SR, Občianskym zákonníkom a Občianskym súdnym poriadkom (účinným v čase podanie žaloby) uplatnil svoje práva žalobou na súde. O podanej žalobe prebehlo na Okresnom súde Bratislava I konanie pod sp. zn. 10C/92/2014. Nekonal nijako protiprávne ani so zlým úmyslom. Podanie žaloby a vedenie súdneho konania proti komukoľvek nie je objektívne spôsobilé zasiahnuť do práv na ochranu osobnosti. Tobôž nie v takej intenzite, aby to opodstatňovalo nárok na priznanie nemajetkovej ujmy. Žiadneho pojednávania na Okresnom súde Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/92/2014 sa nezúčastnila žiadna verejnosť. Aj napriek verejnosti pojednávania je účasť verejnosti s výnimkou medializovaných prípadov, kedy sú ako verejnosť prítomní novinári, veľmi výnimočná. K nemajetkovej ujme poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie nepriznal žalovanému ani len nárok na ospravedlnenie od žalobcu, a preto v kontexte § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nebolo možné priznať mu ani náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V žiadnom prípade nešlo o symbolicky vyčíslenú ujmu; jej výška vôbec nezodpovedá judikatúre slovenských súdov. S názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odseku 14 rozsudku sa žalobca stotožnil, keďže žalovaný naozaj neprodukoval žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podaná žaloba bola štandardnou žalobou o ochranu osobnosti, ktorou sa žalobca domáhal ospravedlnenia od žalovaného, ktorý mal podľa jeho názoru a informácií

ako predseda Z. A. nechať zverejniť na webovom sídle Z. A. Výzvu smerujúcu k žalobcovi v znení, ktorým ho obvinil z uvádzania lží, úmyselných klamstiev, skresľovania faktov, flagrantného neetického prístupu, či šikanovania iných osôb, pričom to nebolo pravdou, čo považoval za zásah do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Žalovaný v konaní o ochranu osobnosti na základe žaloby podanej žalobcom nikdy nepreukázal, že by išlo o pravdivé tvrdenia vo vzťahu k jeho osobe a žaloba voči žalovanému nebola úspešná výlučne z dôvodu, že podľa názoru súdu prvej inštancie nebol pasívne legitimovaný, pričom súd prvej inštancie prihliadol aj na skutočnosť, že Z. A. sa žalobcovi za tieto nepravdivé výroky ospravedlnilo a označilo ich za vážny zásah do práv na ochranu osobnosti. Argument žalovaného podporený aj svedeckou výpoveďou pána N. o tom, že žalovaný údajne postupoval v zmysle uznesenia Z. A., ktoré sa „náhodou“ objavilo na záver 9 rokov trvajúceho súdneho sporu a obsahovalo povinnosť zverejniť výzvu médiám, za čo sa určite nedá považovať webové sídlo Z. A., ako sa o tom obaja menovaní snažili presvedčiť súd prvej inštancie, nepovažoval žalobca nikdy za presvedčivé. Rovnako tak aj tvrdenie žalovaného, že údajne chcel žalobcovi pomôcť tým, že výzvu médiám nezaslal. Žiadne seriózne médium by výzvu bez preverenia pravdivosti jej obsahu nikdy neuvyverejnilo. Pre média by bolo z právneho hľadiska priechodnejšie na výzvu odkazovať cez webové sídlo Z. A. a zbaviť sa tak zodpovednosti v prípade žaloby na ochranu osobnosti. Záverom poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že mu právnym zastúpením v konaní od roku 2016 vznikli podstatne väčšie trovy konania ako žalovanému, odvolanie voči nepriznaniu nároku na náhradu trov konania nepodal.

16. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na argumentoch a dôvodoch odvolania a doplnil, že je pracovnou metódou právneho zástupcu žalobcu donekonečna verifikovať už dávno vyvrátené absurdity so zjavnou nádejou, že hoci sa mu tým nepodarilo obalamutiť súd prvej inštancie, tak odvolací súd skúša rovnakým trikom obalamutiť? Nie je vecou právneho zástupcu, aby posudzoval aká výška nároku na súdne trovy mu prináleží, nakoľko ich nezabudne podrobne dokumentovať (a aj na to cestovné nezabudne!) po právoplatnom rozsudku, ktorý mu práve na ne konečne prizná. To, že sa ho žalobca pokúšal vedome poškodiť dokazuje, že nereagoval na žiadny jeho pokus o zmier, hoci ich dostal opakovane písomne, to však nie je predmetom odvolania, je to len ďalší príklad ako sa právny zástupca žalobcu pokúša zavádzať odvolací súd od podstaty odvolania. Z celého vyjadrenia k odvolaniu sa aj odvolací súd môže presvedčiť, že sa žalobca s právnym zástupcom nijako nepoučili a používajú stále rovnaké triky a výmysly, s ktorými už pri na súde prvej inštancie neuspeli! V závere má dokonca právny zástupca žalobcu drzosť žiadať súdne trovy tam, kde jeho klient neuspel?! Ale zároveň tvrdí, že o tieto súdne trovy nežiadal?! Je to zarážajúca neúcta k žalovanému ako bezúhonnému občanovi, ale aj voči súdom, ktoré svojimi arogantnými trikmi zaťažujú a nájdu sa, že takýmto balamutením nejaký „obľafnú“?! Vyjadril presvedčenie, že odvolací súd ich presvedčí o opaku.

17. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), preskúmal rozsudok v napadnutých častiach, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že rozsudok v napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol vzájomnú žalobu, je vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31.10.2023 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

18. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalovaného v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu vzájomnej žaloby na ochranu osobnosti. Súd prvej inštancie v preskúmanej veci totiž vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalovaného na podporu podanej vzájomnej žaloby a žalobcu prednesených na jeho obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správny skutkový záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalovaným uplatňovaného vzájomného nároku (v znení vzájomnej žaloby zo dňa 26.9.2022 uplatnený satisfakčný nárok spojený s náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch) voči žalobcovi, ktorého sa žalovaný domáhal titulom práva na ochranu osobnosti, do ktorého malo byť žalobcom úmyselne zasiahnuté tým, že žalobca podal proti nemu v roku 2014 žalobu na ochranu osobnosti napriek tomu, že už vtedy a v priebehu rokov uznal neopodstatnenosť tejto žaloby upustením od požiadavky ním vykonštruovaného odškodného a aj akéhokoľvek ospravedlnenia,

čo žalovaného doviedlo do stavu krajnej núdze, kedy ho roky trvajúci zbytočný spor stál priveľa síl, času i duševného vypätia.

19. Pretože odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými aspektmi predmetnej vzájomnej žaloby na ochranu osobnosti žalovaného.

20. A pretože žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nevyrovnal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolaciemu súdu sa javí úloha vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.) ako kontraproduktívna a neúčelná, keďže žalovaným prezentované „podstatné tvrdenia“ v odvolaní boli vo všetkých súvislostiach zodpovedané v argumentácii súdu prvej inštancie.

21. Posúdenie veci odvolacím súdom sa tak odráža v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Na uvedenom základe neboli, z povahy veci právne irelevantné odvolacie námietky žalovaného, spôsobilé privodiť zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým zamietol vzájomnú žalobu.

22. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia v napadnutom zamietajúcom výroku odvolací súd uvádza, že § 11 Občianskeho zákonníka priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nedefinuje pojem zásah a ani výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky.

23. K vzniku občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka musí byť ako predpoklad zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo len v ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite. Tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny) a musí tu byť zistená existencia príčinnej súvislosti medzi takýmto zásahom objektívne spôsobilým negatívne zasiahnuť do niektorej z hodnôt tvoriacich fyzickú a morálnu integritu fyzickej osoby a na druhej strane medzi vznikom nemajetkovej ujmy spočívajúcej v porušení alebo ohrození chránených osobnostných práv a dotknutím osobnostnej sféry fyzickej osoby. Nenaplnenie ktoréhokoľvek z týchto predpokladov vylučuje možnosť nástupu sankcií podľa § 13 Občianskeho zákonníka. Neoprávneným zásahom je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t. j. s právnym poriadkom.

24. Niektoré zásahy, aj keď sa javia ako odporujúce objektívnemu právu, napriek tomu nemožno posudzovať ako neoprávnené. Podstatou je existencia okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu. Okolnosti, ktoré majú tieto právne následky, a ktoré vychádzajú z hodnotenia závažnosti, významu a funkcie vzájomne si kolidujúcich porovnávaných záujmov dotknutej fyzickej osoby na jednej strane a zvláštnych verejných záujmov na strane druhej, sú buď obsiahnuté priamo v právnych normách alebo z nich vyplývajú; jednou z takých okolností je aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uloženou povinnosťou. Tu totiž dochádza k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem jednotlivcej fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s iným (verejným-vyšším) záujmom, ktorej sa priznáva prednosť. Neoprávneným zásahom nie sú teda návrhy, podnety, či upozornenia a sťažnosti urobené primeraným spôsobom adresované príslušným orgánom. Takýto zásah do osobnostných práv teda zostáva povolený za predpokladu, že sa stal primeraným spôsobom a zároveň nie je v rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých je potrebné s ohľadom na zaistenie elementárnej úcty k dôstojnosti jej osobnosti za každých okolností bezpodmienečne trvať. Táto licencia nie je daná tam, kde sa konajúci pri posudzovanom zásahu proti osobnostným právam fyzickej osoby dopustí excesu.

25. Ak teda žalovaný vzájomnú žalobu založil skutkovo iba na tvrdení, že do jeho osobnostných práv bolo žalobcom zasiahnuté podaním žaloby na ochranu osobnosti v roku 2014 a vedením konania o tejto žalobe, dospel odvolací súd k záveru, že na tomto skutkovom základe nedošlo k vybočeniu z medzí subjektívneho oprávnenia žalobcu ako strany sporu, z ktorého dôvodu nemožno konanie žalobcu

kvalifikovať za neoprávnený zásah do osobnosti odvolateľa; za exces zo subjektívneho oprávnenia žalobcu podať žalobu na súd totiž nemožno považovať jej nedôvodnosť, o ktorej bol žalovaný od počiatku sporu presvedčený, či dĺžku konania o tejto žalobe, nakoľko rozhodnutie o žalobe je právnym poriadkom vyhradené výlučne súdu.

26. Pokiaľ však ide o právnu otázku, či v prípade žaloby a vzájomnej žaloby by mala byť otázka nároku na náhradu trov konania posudzovaná samostatne; odvolací súd sa stotožnil s námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie o trovách konania nesprávne rozhodol jedným výrokom. Žalobou a vzájomnou žalobou sa každá strana domáha vlastného nároku. Civilný sporový poriadok pripúšťa, aby o týchto dvoch uplatnených nárokoch bolo rozhodnuté v jednom konaní. A preto, ak súd prejedná a rozhodne o žalobe a vzájomnej žalobe v jednom konaní, považuje sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania každá vec za samostatnú; teda pri každej veci je potrebné samostatne posúdiť mieru úspechu či neúspechu strany, t. j. tak pri nároku uplatnenom žalobou, ako aj pri nároku uplatnenom vzájomnou žalobou a určiť, či v každej z týchto vecí vzniká podľa § 255 C. s. p. strane sporu nárok na náhradu trov konania.

27. So zreteľom na uvedené, avšak neopomenúc skutočnosť, že žalobca odvolanie proti výroku o trovách konania nepodal; odvolací súd podľa § 388 C. s. p. vzhľadom na úspech žalovaného v konaní o žalobe zmenil výrok o trovách prvoinštančného konania iba v časti týkajúcej sa trov konania o žalobe tak, že aplikujúc zásadu úspechu podľa § 255 ods. 1 C. s. p. priznal žalovanému proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania; rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania vo zvyšnej časti týkajúcej sa konania o vzájomnej žalobe ostáva pre absenciu odvolania žalobcu nezmenené, teda, že žalobcovi nebol priznaný nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe. Hodno doplniť, že na priznanie nároku na náhradu trov konania v zásade nemá vplyv skutočnosť, ako tvrdí žalobca, že žalovanému žiadne trovy právneho zastúpenia, či cestovného nevznikli, pretože, ak žalovaný výslovne deklaruje, že mu v súvislosti s konaním o žalobe vznikli trovy, tak nemožno túto okolnosť prehliadnúť a už v rozhodnutí podľa § 262 ods. 1 C. s. p. mu nárok nepriznať s odôvodnením, že zo spisu žiadne trovy žalovaného nevyplývajú.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko žalobca (čo do vzájomnej žaloby), ako aj žalovaný (čo do trov konania o vzájomnej žalobe) mali v odvolacom konaní iba čiastočný úspech.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).